

מסכת פסחים

פרק ד

א. מִקְוָם שֶׁבֶה גַּנוּ לְעֹשֹׂת מֵלָאכָה בְּעַרְבִּי פֶּסְחִים עַד חֲצֹת, עוֹשִׁין. מִקְוָם שֶׁבֶה גַּנוּ שֶׁלֹּא לְעֹשֹׂת, אֵין עוֹשִׁין. הַהוּלָּה מִקְוָם שֶׁעוֹשִׁין לִמְקוֹם שֶׁאֵין עוֹשִׁין, אוֹ מִקְוָם שֶׁאֵין עוֹשִׁין לִמְקוֹם שֶׁעוֹשִׁין, נוֹתְנִין עַלְיוֹ חִמְרִי מִקְוָם שִׁיאָזָא מִשְׁם וְחִמְרִי מִקְוָם שֶׁהָלָךְ לִשְׁם. וְאֵל יִשְׁגַּה אָדָם, מִפְנֵי הַמְּחֻלָּקָת:

ב. כִּיּוֹצֵא בֹּו, הַמּוֹלִיךְ פִּרְוֹת שְׁבִיעִית מִקְוָם שֶׁכְּלָוּ לִמְקוֹם שֶׁלֹּא כְּלָוּ, אוֹ מִקְוָם שֶׁלֹּא כְּלָוּ לִמְקוֹם שֶׁכְּלָוּ, חִיב לִבְּעֵר. רַבִּי יְהוּדָה אָוֹמֵר, אָוֹמָרִים לוֹ, צָא וְהִבָּא לְכָךְ אִפְּאָתָה:

ג. מִקְוָם שֶׁבֶה גַּנוּ לִמְכֵר בְּהַמָּה דָּקָה לְגֹויִם, מַזְכָּרִין. מִקְוָם שֶׁבֶה גַּנוּ שֶׁלֹּא לִמְכֵר, אֵין מַזְכָּרִין. וּבְכָל מִקְוָם אֵין מַזְכָּרִין לְהַם בְּהַמָּה גַּסְהָ, עֲגָלִים וִסְיכִים שְׁלֵמִין וְשִׁבּוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה מַתִּיר בְּשִׁבּוּרָה. בְּנֵו בְּתִירָה מַתִּיר בְּסּוּסָה:

ד. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ לְאַכֵּל צָלִי בְּלִילִי פֶּסְחִים, אֲוֹכְלִין. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ שֶׁלָּא לְאַכֵּל, אֵין אֲוֹכְלִין. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ לְהַדְלִיק אֶת הַגְּרֵר בְּלִילִי יוֹם הַכְּפֹרִים, מְדֻלִּיקִין. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ שֶׁלָּא לְהַדְלִיק, אֵין מְדֻלִּיקִין. וּמְדֻלִּיקִין בְּבָתִי כְּנֵסִיּוֹת וּבָבָתִי מְדֻרְשֹׁות, וּבְמַבּוֹאוֹת הַאֲפֵלִים, וְעַל גַּבְיוֹ הַחוֹלִים:

ה. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ לְעַשּׂוֹת מֶלֶאכָה בְּתִשְׁעָה בָּאָב, עוֹשִׁין. מֶקְוֹם שָׁנֶה גַּנוּ שֶׁלָּא לְעַשּׂוֹת מֶלֶאכָה, אֵין עוֹשִׁין. וּבְכָל מֶקְוֹם תַּלְמִידִי חֲכָמִים בְּטַלִּים. רַבּוֹ שְׁמַעוֹן בָּנוּ גָּמְלִיאֵל אוֹמֵר, לְעוֹלָם יַעֲשֵׂה אָדָם עָצָמוֹ תַּלְמִיד חֲכָם. וּחֲכָמִים אֲוֹמְרִים, בִּיהוּדָה הַיּוּ עוֹשִׁין מֶלֶאכָה בְּעַרְבִּי פֶּסְחִים עד חֲצֹות, וּבְגַלְיל לֹא הַיּוּ עוֹשִׁין כָּל עֲקָר. וּבְלִילָה, בֵּית שְׁמַאי אֲוֹסְרִין, וּבֵית הַלְּלָל מְתִירִין עד קָנִץ הַמִּפְּמָה:

ו. רַבִּי מַאֲיר אוֹמֵר, כָּל מֶלֶאכָה שֶׁהַתְּחִיל בָּה קָדָם לְאַרְבָּעָה עָשָׂר, גּוֹמְרָה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. אָבֵל לֹא יַתְּחִיל בָּה בְּתִחְלָה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, אָף עַל פִּי נִשְׁיכּוֹל לְגַמְרָה. וּחֲכָמִים אֲוֹמְרִים, שֶׁלָּשׁ אַפְגִּינִּיות עוֹשִׁין מֶלֶאכָה בְּעַרְבִּי פֶּסְחִים עד חֲצֹות, וְאַלְוּ הַנּוּ, הַחִיטִּים, הַסְּפָרִים וְהַכּוּבָּסִים. רַבִּי יוֹסֵי בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר, אָף קָרְצָעָנים:

ז. מוֹשִׁיבֵין שׁוֹבֵכִין לַפְּרִנְגּוֹלִים בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר. וּתְרִנְגְּלָת שְׁבָרְחָה, מְחַזְּירִין אֹתָה לְמִקְוֹמָה. וְאֵם מַתָּה, מוֹשִׁיבֵין אַחֲרַת פְּחַפְּתָה. גּוֹרְפִּין מְפַתַּת רְגִלִּי בְּהַמָּה בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר, וּבְמַזְעֵד מְסֻלְקִין לְאַזְדִּין.

מוליכין וambilain קלים מבית האפן, אף על פי שאיןם לצרף
המוצע:

ח. נשמה דברים עשו אנשי יריחו, על שלשה מהו בידם, ועל
שלשה לא מהו בידם. ואלו הן שלא מהו בידם, מרכיבין דקלים כל
היום, וכורכין את שמע, וקוצרין וגודשין לפני העمر, ולא מהו
בידם. ואלו שמהו בידם, מתירין גمزיות של הקדש, ואוכליין מחת
הנשרים בשפט, וננותנים פאה לירק, ומהו בידם חכמים:

ט. נשמה דברים עשה חזקה הפללה, על שלשה הodo לו, ועל
שלשה לא הodo לו. גרע עצמות אביו על מטה של חכמים, והodo
לו. בחת נחש הנחשת, והodo לו. גנז ספר רפואיות, והodo לו. על
שלשה לא הodo לו, קאיין דלקות של היכל ושגרו למללה אשור, ולא
הodo לו. סתם מי גיחון העליון, ולא הodo לו. עבר ניסן בניסן, ולא
הodo לו: